

futes ommetegi maeades. Ja Ewangeliumi õpetajad teggid keelmata jutlust linnades ja maal. Ja et kattoliki waimolik maawallitseja isse helde olli, siis ollid ta temma ussolised allamad rahhul ja ei tüllitanud keddagi.

Agga se keif läks ühhel hobil teiseks, kui Ertspiiskop Wirmian wallitsema hakkas. Mi lohhe kelas temma Ewangeliumi jutlust, pühakirja lugemist ja maias ollemist kange nuhtlustega ähwardades. Temma sundiad ajasid koerte, piitsade ja mõdefadega surmani ehmatand Ewangeliumi ussolised kattoliki palwetele. Keif need kes wasto seisid ja omma kallist usko ei tahtnud ärrawanduda, woeti finni, wiisati hirmsate wangitornidesse kus neid mitmesuguse waewaga pinati. Lapsed kisti omma wannemate käest, wannemad laste keskest, õdde omma wenna ja pruut peigmehhe kõrwas. Üks häddakissendamine käis keif läbbi maa.

Mis Piiskop isse ei joudnud sedda teggid sadana kawwaluse ja waljusega temma teendrid ja nouandjad. Oh kui ma sedda rāgin siis lõhkeb minno südda tuhhande hawaga agga minna pean rātima, ja olleks se ta minno surm."

"Oh armas emma," ütles noor wõõras ärge waewage ennast, lasle surnud puhhata. Keige kõrgem on lohhut moistnud ja pattust pöörjale andeks annud."

"Agga minna pean töt tunnistama, se on üks pattust pöörmise tüf, ja Issanda heldust kiitma,

ja ei woi selle jures omma lih hale mitte armo anda. Teie, minno armsad, ollete wist keif pühhas kirjas luggenud: Kui Iutidest wolletunnistusse läbbi wagga usklik Tehwanus surma moisteteti, ja se tigge rahwa hull tedda wälja wiis, kiwwidega tedda furnuks wiiskama, pannid mõnningad omma rided mahha ühhe noremehhe ette, nimmega Saulus, kes neid hoidis, ja temmal olli mele hea selle wagga mehhe surmast. Wadate nijuggune ollin minna ta. Minna ollin Kattolik, Saltzburgi linna esfimeestest suggowössadest, kes keif kõwwad kattolikid. Ja minnul olli heameel et Putteruse usso rahwale jutlus armoõppetusest ja pühha kirri kelati, watafin tiggeda rõömoga alnast, kui neid hulgaliste wangi widi ja pärrisin igga pääw wangide arro; sest teadke, minno omma poeg olli Ertspiiskoppi tenistuses ja otsetui temma parrem kässi selle hirmsa ammeti sees. „Oh, Issand, hüdis temma, ja tõstis omma kustunud silmad üllepiddi, „ärä minne mitte lohtusse minnoga, sest minna tunnen omma patto ja minno üllelohhus on allati minno ees.“

„Oh, emma, eks sa tea, et kirjutud on: kui sinno pattud werri punnaksed olleksid, siis peawad nemmad lumme walgeks sama.“

„Jah, sinna wagga hingeke, agga meie pattud on ta wägga sured. Issand hüdis laua omma helde armoga, agga meie ei holineud sest, kinni ta kõue-mürristamisega meie kõwwa süddamete wasto